

година 52 | март 2015 | излази годишње

П Е Р О Н

МАГАЗИН

СТРАНА 22

НОВА СЕКЦИЈА

Ивана Марковић, представља
нову секцију у Дому ученика
средње железничке школе -
Зумба

СТРАНА 33

Успаванка за Сању

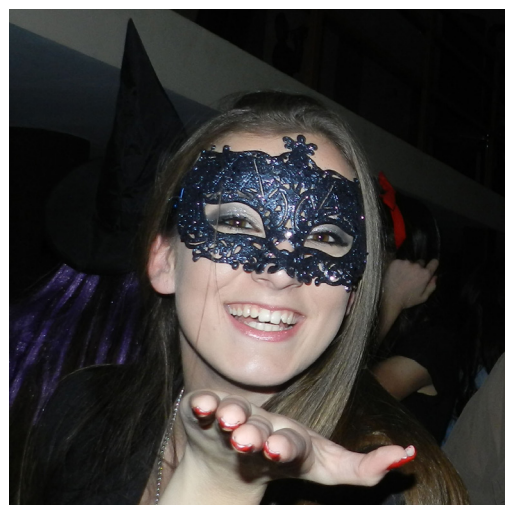
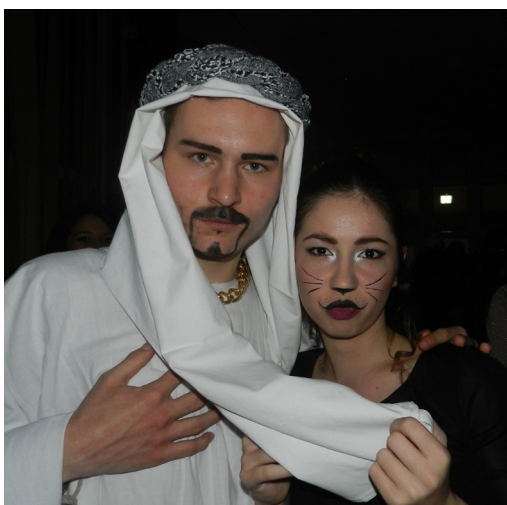
Награђена песма
Душана Павловића

ЈЕЗ- ИЦИ

БИЋА КОЈА СЕ РАЂАЈУ
И УМИРУ

Разговори са Филипом Чукановићем и педагогом Жељком Црноглавац

**Домска
журка**

Редакција
Март 2015

Издавач
Дом ученика средње железничке школе

Адреса редакције
Здравка Челара 14, Београд
www.domucenika.com

Ментор
Драгана Стефановић

Главни и одговорни уредник
Тамара Чукановић

Технички уредник
Александар Дукић

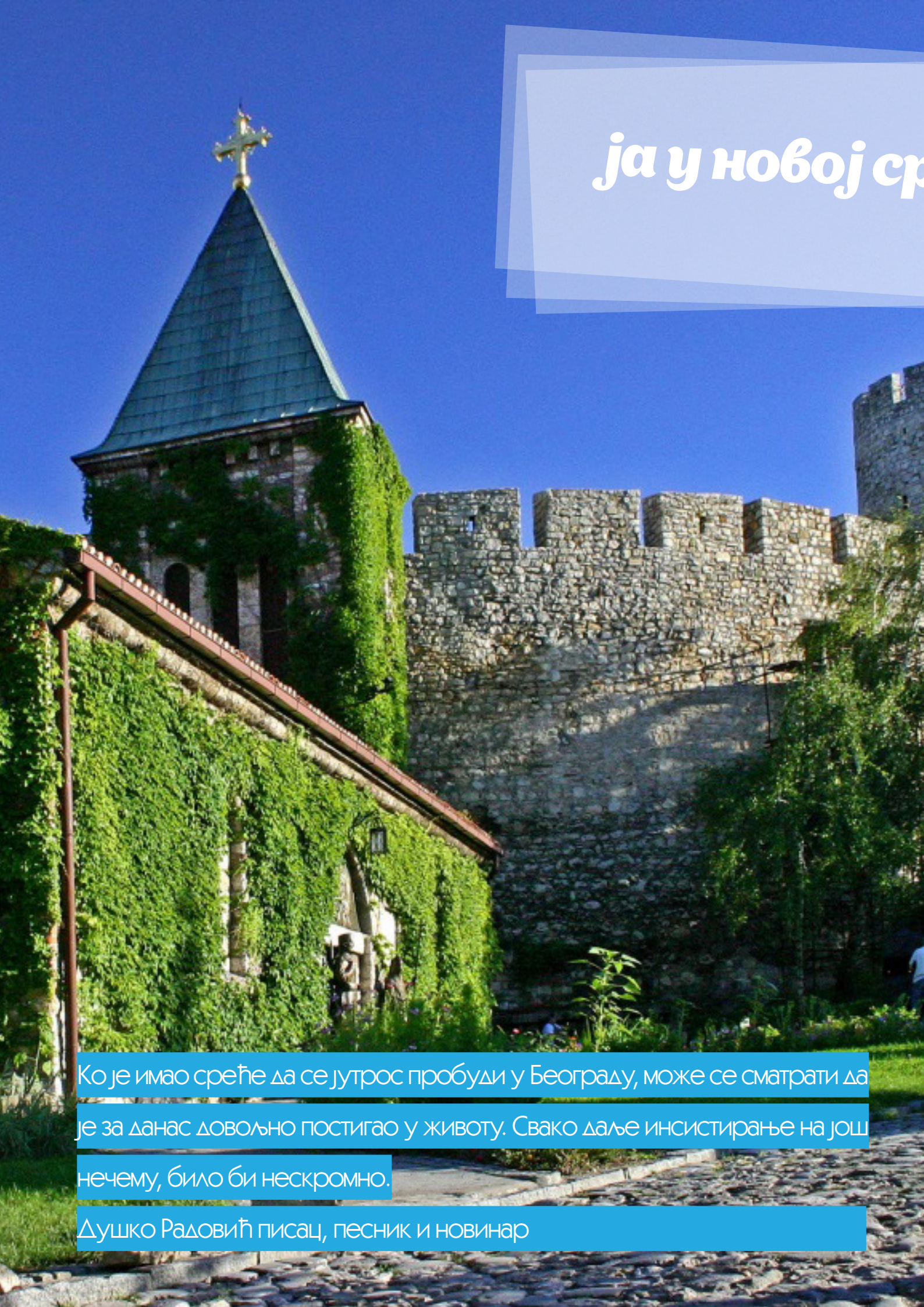
Дизајн и прелом
Тамара Плећевић

Новинари
Александра Илић
Катарина Добрић
Тамара Чукановић
Николета Љубичић
Милан Станковић
Ивана Пауљескић
Александра Рајковић
Дијана Милосављевић

РЕЧ УРЕДНИКА

Пола дванаест је и питам се зашто сам се баш ја прихватила улоге уредника новина. Иако је брдо материјала ту преда мном, иако се чини као да смо испунили све услове и испоштовали све рокове, посао још није завршен- на реду је за мене најтежи део посла. Како обухватити и свести на неколико редова целокупни рад и труд новинарске секције уложен у овогодишњи -Перон-? Наша намера је била да вам прикажемо како се живи у нашем дому, шта занима, о чему и како размишљају млади и да вас тако забавимо, па ако треба и задивимо. Премда је првобитна замисао била ревност, тачност и истрајност у раду секције, често смо се суочавали са -минус фазама- због у том тренутку пречих (али никако примамљивијих) обавеза према школи. Ипак, не може се рећи да није било континуитета јер у супротном сада не бисмо имали овај часопис. Он је резултат нашег посвећеног времена, креативности и жеље за испољавањем наших талената. Читајући -Перон-, надамо се да ћете то и препознати.

Тамара
Чукановић

ја у новој ср

Ко је имао среће да се јутрос пробуди у Београду, може се сматрати да је за данас довољно постигао у животу. Свако даље инсистирање на још нечему, било би нескромно.

Душко Радовић писац, песник и новинар

8. септембар, 10 сати ујутру. Улазим у собу, остављам своје ствари и упознајем се са цимеркама. Нервозна сам, али у исто време и узбуђена. Излазим на терасу, гледам своју школу и размишљам- Како ће ми бити у соби? У групи? У дому пре свега? Да ли ћу моћи да прихватим своје цимерке или још неизвесније, да ли ће оне прихватити мене? Како ћу се слагати са девојкама и младићима из дома и школе и хоћу ли успети да нађем неког из ове велике заједнице коме ћу моћи да поверим своје бриге и проблеме? То је стало у тих 10 минута размишљања, а онда сам морала да кренем у школу. Пролазили су дани, а ја сам упознавала и истраживала дом. Временом су осмеси на лицима домског особља, васпитача и младићи и девојке са којом делим овај домски живот учинили да се осећам баш као код своје куће. Зашто већ данас сматрам Жоц својим другим домом и баш због тога не бих волела да сам било где другде? Бити овде је као да сте на екскурзији, екскурзији која траје данима, месецима, па чак и годинама. То је екскурзија на којој се стичу нова пријатељства, нове симпатије и нова животна искуства и доживљаји. Екскурзија након које смо постали зрели млади људи који су научени да живе и функционишу у заједници, али и ван ње.

Дом је место из кога се, поред путних торби и кофера, носе и успомене и то оне које и када смо најтужнији могу да измаме осмех на нашим лицима.

ФИЛИП ЧУКАНОВИЋ

Филип Чукановић је наш бивши домац који се истакао у пољу новинарства. У тај свет је закорачио већ са 17 година. Радио је прво као новинар дечије емисије "City kids" на синхронизовању цртаних филмова, а са непуних 18 почиње да води једночасовну емисију –Недељно поподне-, све до 2010 када се прикључује тиму јутарњег програма РТВ Пинк, где ради искључиво као новинар, а од 2013 постаје део Националног дневника где су укључења уживо постала његова ужа специјалност.

ФИЛИП ЧУКАНОВИЋ

Које успомене би издвојили из периодаведеног у дому?

Био је то леп период живота и одрастања иако можда тада није деловало тако. Као група били смо веома сложни, често правили смицалице на шта васпитачи нису гледали благонаклоно али смо се често извлачили на шарм.

Шта су предности, а шта недостаци домског живота?

Предност дружење. Мана - мањак приватности и , ако мене питате, менза - нисам је често посећивао.

Да ли је то што сте били члан новинарске секције утицало на то да се касније одлучите за позив новинара?

Ја сам у то време већ почињао да радим , та одлука је била донета раније

Како сте се носили са тинејџерским проблемима?

Не могу рећи баш да је било неких великих проблема. Можда зато што сам био окружен са много тинејџера па смо то ваљда заједно превазилазили.

Да ли је и колико напоран сам новинарски позив?

Јесте. Немате радно време (иако званично оно постоји) морате стално бити у току и пратити шта се дешава. И када сам слободан ја сам на телефону. Новинарство је веома динамично занимање, доста људи срећете, путујете, сваки дан вам је различит. Ипак, све то иако изазовно уме да буде и напорно. Свестан сам коју сам професију изабрао и не жалим се. Напротив

У тинејџерским данима, ко су Вам били узор, ако сте их имали?

Узоре немам али пратим рад искуснијих колега из домаћих И страних медија. Трудим се да „украдем“ по нешто од сваког.

Како коментаришете данашње схватање новинарске слободе и да ли мислите да има злоупотребе?

Новинарство одавно није независно, нигде у свету. А да ли има цензуре зависи од тога где радите те какве су економске и политичке прилике. То су основни фактори који утичу на притиске а касније и цензуру а онда и аутоцензуру.

Где сматрате да се повлачи црта између слободе говора и говора мржње?

Танка је линија. Опет зависи где, шта и пред ким изговарате

О којој области друштвеног живота најрадије извештавате?

Волим политику али и путописне репортаже. Ипак, кажу, најбоље се налазим у ванредним ситуацијама. То је свакако најтежи облик извештавања јер се ситуација мења из часа у час, све је непредвидиво и морате брзо да реагујете. То је, баш из поменутих разлога, увек добро искуство.

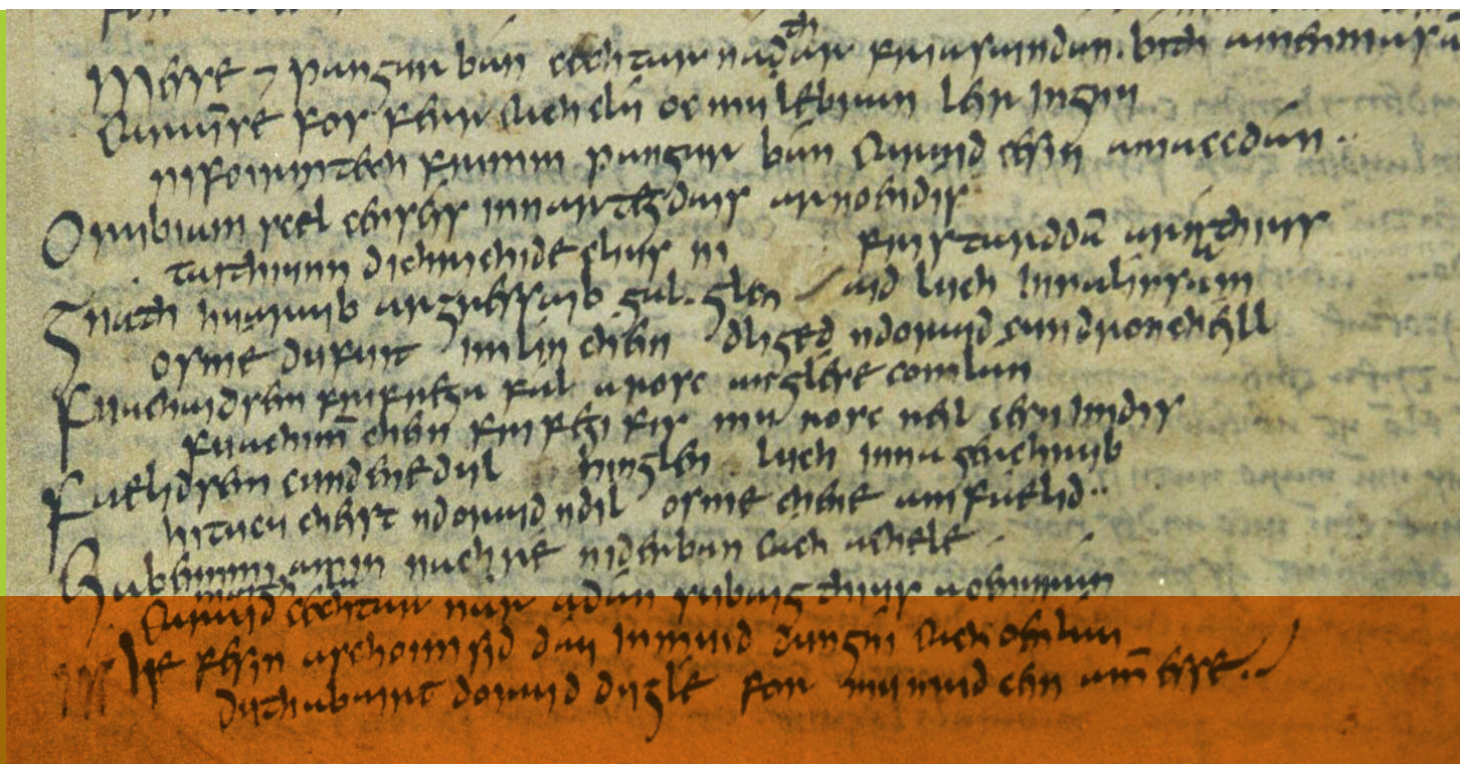
Шта бисте радили да нисте новинар?

Као мали желео сам да будем пилот или адвокат. Вероватно нешто од та два.

Да ли је уреду да новинар буде увек и стално непристрасан?

Требало би. То му је посао – да објективно представи, објасни или истражи тему или догађај.

Имали смо прилику да му поставимо неколицину питања и сазнамо какав утисак је на њега оставио домски живот, као и да стекнемо увид у свет извештавања и новинарства.

Језици

бића која се рађају и умиру

Језик на прагу изумирања је тешко вратити назад. Када људи престану да га говоре, ствар је завршена. Пример за то је ирски језик, који је обавезан језик у свим ирским школама и јавним установама, као и један од службених језик Европске уније. Међутим, становници Ирске за свакодневну комуникацију користе енглески језик и не могу да поврате ирски као говорни језик. Једини језик који је успео да буде оживљен из мртвих је хебрејски језик.

Позната је чињеница да се број језика, који се говоре на свету, смањује из дана у дан и да ће за сто година око 90% језика нестати из употребе. То представља губитак за човечанство, јер сваки језик представља јединствени поглед на свет и може нам боље помоћи да спознамо људски ум. И не само то, већ са сваким језиком умире и посебна култура и историја коју су припадници тог језика градили вековима.

Речник

Сваки лингвиста ће вам рећи да је језик процес који се стално мења. Када би, неким чудом, наши преци од пре 500 година оживели, ми не бисмо могли баш најбоље да се разумемо, јер ми говоримо стандардизованим језиком, док су они говорили локалним дијалектом. Такође многе речи нестaju из употребе. То су, на пример, справе из некадашњих сеоских домаћинства које сада нико не користи, и послови

које сада нико не обавља. А у речник улазе нове речи које описују савремене појаве. Некада се дешава да се од једног језика, направи група других различитих језика. Наш језик, на пример, припада породици словенских језика, који су сви међусобно веома слични.

Али процес одумирања језика не треба мешати са изменом. Одумирање језика је озбиљна ствар, јер не само што нестаје знање и размишљање целих генерација, већ и цео свет осиромашује, јер губи специфичну културу и поглед на свет. Током историје човечанства, многи језици су престали да се користе. То нису увек били језици са малим бројем говорника, како се то нама чини. Штавише, постоје случајеви и да су језици са више стотине хиљада корисника престали да се користе.

Како се дешава тај процес?

1) Нестанак популације

Најлакши и најбржи начин да нестане

језик је да нестану његови говорници. Говорници могу напосто бити поубијани у рату, као што се десило многим индијанским племенима у Северној и Јужној Америци, или постати жртве глади, непогода и других утицаја који доводе да се број популације смањује из године у годину. Цунами који се десио 2004. у Индијском океану је угрозио неке острвске језике, јер је довео до смрти великог броја говорника.

2) Асимилација у друге културе

Најчешће се дешава да се припадници једне културе асимилирају у другу преузимајући нови језик. То се ређе дешава под присилом (случај са неким колонизованим народима), када владајућа култура забрани коришћење једног језика и форсира други језик, али чешће из практичних

разлога. На пример, друга култура може имати развијено писмо и друге начине комуникације, па напосто њен језик почне да се користи само за одређене сврхе, на пример за послове трговине или образовања. Након тога, мало по мало, нови језик се све више инфилтрира, и почиње да се говори код куће и са децом. Енглески језик је тако потиснуо или угасио на десетине многих других мањих језика, у бившим колонијама Велике Британије. Данас је енглески језик доминантан на Интернету, па се страхује да може да потисне остале језике у дигиталном свету.

Асимилација се може десити и када припадници једне културе почну да се угледају на чланове друге културе, идеализујући их као напредније. Тако се дешава да се деца од малена идентификују са припадниција доминантније културе,

па зато постепено почну да користе и њихов језик. Ово је често случај код америчких Индијанаца. Некада се говорници стиде свог матерњег језика, па избегавају да га причају.

3) Расељавања

Расељавање припадника говорника одређеног језика у друге географске крајеве углавном доводи до губитка језика. У ретким случајевима, када се то расељавање обавља у групи, језик ипак успе да се очува.

4) Небрига о језику

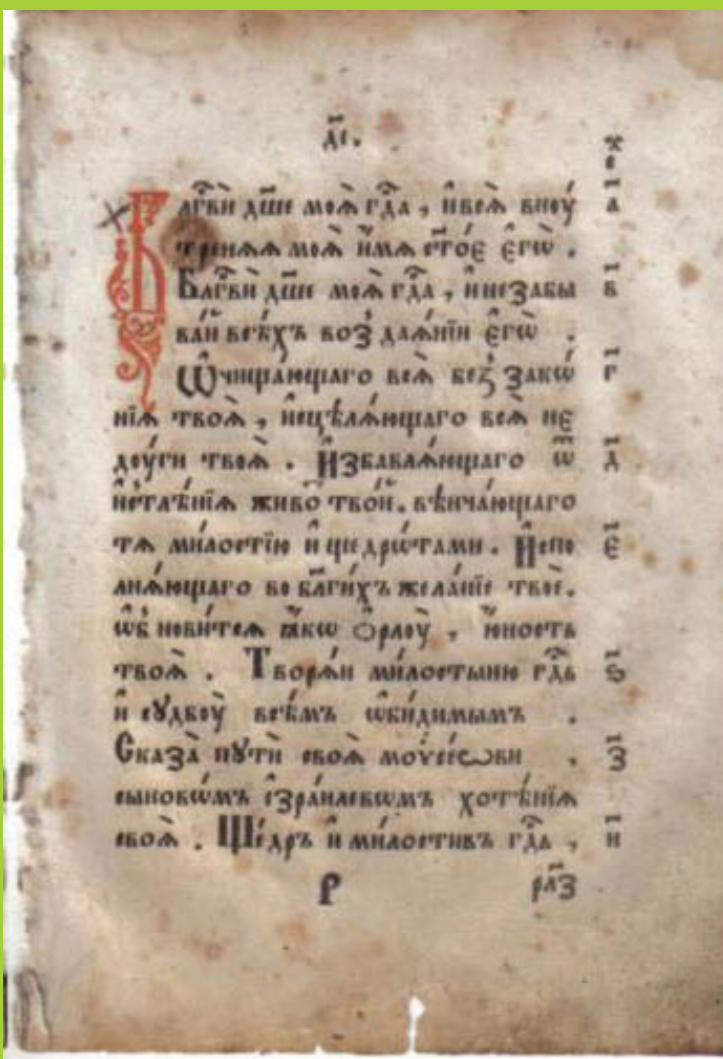
Неки стручњаци сматрају да су често главни кривци за одумирање језика управо његови говорници. Они, често ненамерно и несвесно, занемарују сопствени језик и форсирају коришћење туђег. У супротном, ако се говорници залажу за свој језик, они могу да га очувају у изузетно тешком условима. Пример за то је активно коришћење француског језика у Канади, који је успео да се очува упркос великој конкуренцији од стране енглеског, управо захваљујући интервенцији локалних заједница и законима који су донешени у његову одбрану.

5) Језичка промена се углавном касно примети

Нестајање једног језика се углавном примети када је већ касно и када нове генерације више немају потребе да га користе. То се може десити веома брзо. Довољна је само једна генерација, која ће своју децу учити туђем језику. Када се изгуби критична маса говорника, онда је касно урадити било шта.

6) Изумрли језик је тешко вратити назад

Језик на прагу изумирања је тешко вратити назад. Када људи престану да га говоре, ствар је завршена. Пример за то је ирски језик, који је обавезан језик у свим ирским школама и јавним установама, као и један од службених језик Европске уније. Међутим, становници Ирске за свакодневну комуникацију користе енглески језик и не могу да поврате ирски као говорни језик. Једини језик који је успео да буде оживљен из мртвих је хебрејски језик.

МИЛАН СТАНКОВИЋ

Центар за помоћ при одрастању

УЧЕНИЦИ У
ЦЕНТРУ ЗА
ПОМОЋ ПРИ
ОДРАСТАЊУ

Када дођемо у неке зрелије године, односно у тинејџерско доба, време пубертета, настају проблеми. Тинејџери у периоду од 12 до 19 год. бирају и трасирају пут којим ће поћи. У том периоду деца су склона разним изазовима и опасностима. Једна од многобројних јесте дрога. Свакој особи у периоду адолесценције је веома привлачно пробати марихуану. Међутим неки се не зауставе на томе, исто важи и за алкохол, кажу „мање је опасан од дроге“ али не бих се сложио, рекао бих да су дрога и алкохол подједнако штетни за човеково здравље. Али занемаримо те теме, окренимо се љубави. У периоду када од деце постајемо људи, сви се ми заљубимо, међутим не буде нам свима узвраћена та љубав, онда настају

проблеми. Немате апетит, попустите у школи, ујутру када устанете, погледате се у огледало и мрзите себе, због свог физичког изгледа. Родитељи се труде око нас али ни они немају довољно разумевања, а и времена за дечије љубавне проблеме. Е онда наступа „Центар за помоћ при одрастању деце у коме раде искусни професионалци који већ годинама раде са децом и слушају њихове проблеме, и помогну младима да преброде тај период.

Причали смо са господином Радомиром Стевановићем, специјалним педагогом:

- Можете ли нам рећи нешто више о овој установи?

- У оквиру завода за здравствену заштиту радника Железнице Србије, одсек за болести зависности, постоји

од 2002 г. Центар за помоћ деци при одрастању. Општи циљ рада центра је да кроз систематски, континуирани, осмишљени програм подстакнемо активан и конструктиван однос младих према сопственом животу и здрављу, односно да их оспособимо за стварање квалитетнијег система вредности, за стицање способности самопотврђивања, адекватне и зреле комуникације. Заправо да им помогнемо да науче и развију здраве обрасце понашање.

- Обраћају ли вам се деца ван дома и школе?

- Да, наравно али не тако често. Популација која је обухваћена јесу студенти Високе железничке школе, ученици Средње железничке школе, и ученици дома ученика Средње железничке школе.

Да ли вам тинејџери долазе групно или појединачно?

- Постоји здравствено васпитни рад који обухвата дом ученика Средње железничке школе, ученике железничке школе као и студенте Високе железничке школе, и индивидуално по потреби. Стручни тим ове установе састављен је од психијатра, клиничког психолога, специјалног педагога као и социјалног радника.

Теме које су ученици слушали ове године су: Адаптација на домске услове живота, Стрес и технике за превазилажење стреса, Насиље у нашој околини, Медијација, Толеранција, Сексуалност и родна равноправност, депресије у адолесцентном добу, Секте, Вербална и невербална комуникација, Болести зависности, Алкохолизам, Снови.

Ове теме је реализиовао тим стручњака: спец. педагог Радомир Стевановић, соц. радник Мира Шимшић, психијатар Катарина Петровић, психолози Марина Тодоровић и Светлана Стојковић

ДОМИЈАДА ЈЕ ПОЧЕЛА

У среду, 4. марта, у 10 часова свечано је отворена Регионална домијада на нивоу града Београда, чији је домаћин Дом ученика средње железничке школе. Надметања домаца су почела најпре у шаху. Такмичило се пет мушких екипа из следећих домова: Дом ученика „Јелица Миловановић“, Дом ученика средњих школа Београд, Дом ученика средње ПТТ школе, Дом ученика Пољопривредне школе и Дом ученика средње железничке школе. Своје вештине у шаху показале су и четири женске екипе из претходних домова са изузетком дома ПКБ. Такмичење се одржало у великој читаоници нашег дома, најпре екипно, а потом и појединачно.

У екипном такмичењу наше девојке су освојиле треће, а дечаци четврто место. У појединачној категорији истакао се наш Бранко Даничић, који је освојио прво место. Победници су се пласирали на Републичку домијаду, чији је домаћин регион Војводина, а место следећег окршаја у шаху – Апатин.

Регионална домијада се наставља, а после шаха уследило је такмичење у стоном тенису, које се одржало у Спортском центру „Бањица“ у уторак, 10. марта. Учествовали су сви домови из Београда како у екипном, тако и у појединачном такмичењу. У екипном такмичењу, наши мушкарци су освојили друго, а девојке

треће место. Као појединци истакли су се Марко Вујић, који је освојио прво место и Милош Драгаш, који је освојио треће место. Два дана након стоног тениса играла се и кошарка у Спортском центру „Раднички“. У првом полувремену до последњег тренутка водила се равноправна борба и резултат је био нерешен. Буквално у последњој секунди наш играч са средине терена постиже кош и тако наша екипа води са 14:11. Друго полувреме је такође обележила напета атмосфера, али је противник, можемо слободно рећи имао само више среће и тако извојевао победу. Наша екипа је освојила треће место, а за девојке такође можемо рећи

да се нису прославили са позицијом четвртог места. Са нестрпљењем смо чекали мушку одбојку, од које смо навикнути на успехе наших одбојкаша очекивали много. Наши момци су та очекивања оправдали поновивши прошлогодишњи успех. Други пут заредом постали су прваци Регионалне домијаде. Најпре су однели победу против Дома ученика средњих школа Београд, а коначан успех и пласман на Републичку домијаду постигли су у утакмици против Дома ученика „Јелица Миловановић“. Нажалост, девојке нису биле тако успешне. Оне су у самом старту наишле на жестоког противника и упркос максималној

борби изгубиле су и завршиле на четвртном месту. Након одбојке на ред је дошло стрељаштво. Наши домци су се одлично показали и у пуцању. Мушка екипа је освојила прво место, а женска треће. Истакли су се и као појединци. Витомир Туцовић је освојио прво, Милош Милекић друго, а Александра Илић треће место.

Последњег дана спортског такмичења и фудбалери су нас обрадовали, освојивши прво место. Победнички низ се наставља. Овим путем ћемо похвалити и наше ученике и васпитаче који су достојанствено навијали, што се не може рећи, баш, за све колеге из других домова, нажалост.

Избор НијеЛак

Ратови и разарања, политике земаља, новац који се врти и моћ великих сила утицали су на стање у нашој земљи и на незапосленост у великој мери.

Године неосетно пролазе. Дани се нижу и странице наших живота се попуњавају. Детињство, период наших живота када смо најсрећнији и најбезбрижнији, брзо пролази а да се најранијих дана уопште и не сећамо. Уче нас да говоримо, да бројимо. Одводе нас у вртић, крећемо у обавезну основну школу. Следи средња.

Око четрнаесте године нуди нам се шанса да изаберемо средњу школу. Бирамо између гимназије која захтева факултет, и неке стручне школе која као таква нуди знање и вештине за обављање одређених послова. Раније се мањи број људи

сколовао, али се одувек ценило високо образовање. Већа је била могућност запошљавања. Више фабрика, различитих погона, занимања и занатлија, те и радних места. Времена су се изменила. Ратови и разарања, политике земаља, новац који се врти и моћ великих сила утицали су на стање у нашој земљи и на незапосленост у великој мери. Године су пролетеле. Сада ми стојимо суочени са стбарним животом очи у очи. 18 година. Пунолетни смо. Све је било као сан. Те године средње. Почине прави живот. Одлука је тешка, одлука је на нама самима. Ако неко сматра да је погрешно при одабиру средње, има шансу да то

ивана
пауљескић

PHOTO TIMEBOMB-
TRADING.COM

PHOTO TIMEBOMB-
TRADING.COM

исправи. Живот је један, било би лепо да се свако бави чиме жели. У стварности је нешто другачије. Сви познајемо и свакодневно срећемо многобројне особе које не раде у струци из најразличитијих разлога. Спремање матурског, пријемног, часови вожње, курсеви језика, припреме, редовна школа и још много тога нас оптерећује свакодневно. Велики је притисак. За шта се одлучити, одабрати оно право? Нико не жели да се меша и да утиче на наше одлучивање. Мало помоћи у виду савета и поделе искустава свих људи око нас би нам јако користило. Желимо да стекнемо увид у функционисање овог стварног

света. Сви говоре да је одлука на нама. Како је донети? Шта одлучиити када нам нико не гарантује ма какво запослење. Некима је професионална оријентација помогла. Увек постоје они неодлучни који ће паузирати годину, насупротив онима који ће уписати шта год. Године пролазе. Вреди ли провести толике године пред књигом, без вере? Нада нас одржава, она нам преостаје и када све друго нестане.

Ових дана, чудне нас мисли море. Док јуримо и трагамо, не знајући да нам је решење можда испред носа, време пролази, једино нам нада остаје.

Нада у нека нова јутра, у боље сутра.

“

Сви говоре да је одлука на нама. Како је донети? Шта одлучиити када нам нико не гарантује ма какво запослење

Жељка Црноглавац
педагог

РАЗГОВОР СА ПЕДАГОГОМ

Разговарали смо са педагогом

Дома ученика средње железничке школе Жељком Црноглавац

Како наши ученици често траже помоћ и савете стручног тима нашег дома, искористили смо прилику и поразговарали са педагогом дома Жељком Црноглавац о младима, њиховом односу и ставу према стицању знања, свести о обавезама које имају у току школовања и са којим се све тешкоћама суочавају на том путу.

Шта мислите о школи и о образовању и васпитавању младих данас у 21 веку?

Са једне стране имамо застарелу концепцију образовања у којој доминира схватање да је образовање испоручивање постојећих знања

(фокусирање на меморисању). Знање није понављање онога што је неко рекао већ примена, обученост да се нешто корисно одговорно и креативно уради. С друге стране, писменост 21. века подразумева размишљање, схватање, коришћење технологија. Образовање се развија под утицајем брзих промена у научним знањима које је неопходно пратити да би се изборили са застарелостима знања.

Какав је однос ученика према учењу и стицању знања?

У нашем дому већина ученика предано испуњава своје обавезе што резултира све бољим постигнућем.

Свесни су да су успех и висок просек неопходни за даље напредовање. Деси се да су разочарани што немају више праксе што говори о зрелом размишљању да је добра обученост услов за успешан улазак у свет рада.

Мислите ли да ученици много изостају са наставе и зашто је то тако?

Да! Изостанци углавном нису резултат болести већ манипулисања (да се не би покварила оцена, или да би се избегла писмена вежба или неки други облик провере знања). Уз подршку родитеља, нажалост ученици често измишљају оправдања. Међутим, доказана је повезаност

верујте у себе и своје способности

између оправданих изостанака и лошијег успеха. Неоправдано чешће изостају дечаки, а оправдано девојчице да би сачувале оцене. То представља лош модел понашања и обезвређивање значаја знања (важна је оцена). Важно је да нагласим да високошколско образовање онемогућава кампањски рад, јер су обавезна присуства предавањима и вежбама. Ученици би требало на време да утврде радне навике уколико не желе проблем при студирању, јер већина иде на следећи степен школовања.

Како би се то могло променили?

Сарадњом са родитељима. Њима

треба објаснити да деци чине медвеђу услугу подстицањем изостајања. Важно је да васпитач редовно сарађује са школом као и да контролише часове учења (познато је да ученици одлажу обавезе). Светао пример у борби против изостанака је Ваздухопловна академија, где је ригорозном процедуром правдања драстично смањен број изостанака и побољшан успех ученика, тако да је само петоро недовољних.

Шта је конкретно посао педагога када је рад са ученицима у питању?

-Посао педагога је усмерен на саветодавни рад са ученицима код којих постоји пад успеха (не само недовољан), на утврђивање узрока слабијег успеха и учествовање у реализацији васпитних поступака за превазилажење овог проблема. Такође, мој посао је пружање ученицима инструкција како би се што боље организовали за учење и помажем им у прављењу плана рада а све у циљу оспособљавања за усвајање и примену ефикаснијих метода учења, саветодавни рад са ученицима који имају проблеме у адаптацији на домске услове живота, проблеме у понашању.

Волиш ли свој посао? Шта вас чини срећним у овом послу? Има ли изазова?

Није фраза када се каже да је најлепше радити са децом и младима, а задовољство ми је када ученици разреше неки свој проблем уз моју помоћ, као и помоћи им да поставе циљеве који максимално ангажују њихове потенцијале и истрајност у остваривању истих.

Како оцењујете мотивацију ученика за стицањем знања и остваривање успеха у школи?

Учење може бити различито мотивисано. Неко учи да би стекао и имао што више знања о свету и животу, неко да би добио највишу оцену. Мотивација зависи и од плана и визије за будућност. Они који желе да иду даље настоје

да успехом обезбеде лакши упис. Свест о циљу учење чини успешним. Има и оних ученика којима није важно високо постигнуће и они се тешко мотивишу. Међутим, и друштво треба да покаже да му је стало до образованих генерација (могућност запослења, напредовања). Улога медија је алармантна, праве вредности су протеране а оно што се пласира је контра образовању (аудиције, звезде и звезде такмичења, ријалити...)

Од чега успех зависи?

Успех у учењу зависи од залагања, а не од срећних околности. Учењу треба прилазити са позитивним ставом, да то можемо и хоћемо. Треба умети поставити реалан, остварљив циљ, поделити га на више мањих и држати се рокова које смо себи дали. Са учењем треба почети без одуговлачења, притом бити оптимистичан, храбрити себе (успећу, могу то да урадим...) искористити сваки успех као додатну мотивацију, подсетити се на последице уколико не обавимо задатке као и на задовољства на крају када остваримо циљ.

Који су најчешћи проблеми са којима се ученици у дому сусрећу?

Пошто је основни разлог боравка у дому завршавање изабране школе са тог аспекта најчешћи проблем је недостатак организације или лоша организација времена као и непостојање плана рада. Али важно је да се коригује понашање што се и дешава и морам да нагласим да су из године у годину генерације све успешније.

Порука ученицима?

Верујте у себе, своје успехе приписујте својим способностима и уложеном труду, преузмите иницијативу без одлагања, јер је образовање капитал који вам нико не може одузети, а у свету успешних се подразумева.

Кроз радове је провејавала зрелост и озбиљни ставови о понашању човека у 21. веку, о томе зашто носимо маске, да ли су оне потребне или можда неопходне и да ли је живот са њима лакши

ЛИТЕРАРНО ВЕЧЕ

Комплетан утисак вечери је да су љубитељи литерарног стваралаштва уживали

У среду 10. децембра чланови литерарне секције су се окупили у вечерњим сатима у домском клубу и представили радове ученика на тему „Када би људи скинули маске“. Сарадња са члановима музичке секције дигрнула је комплетној атмосфери, тако да је Марко Шовић ученик четвртог разреда Музичке школе уз клавирску пратњу дао посебан израз говорништву, а балетски плесни пар Јелена и Милош су сценским покретима употпунили

ИВана пауљескић

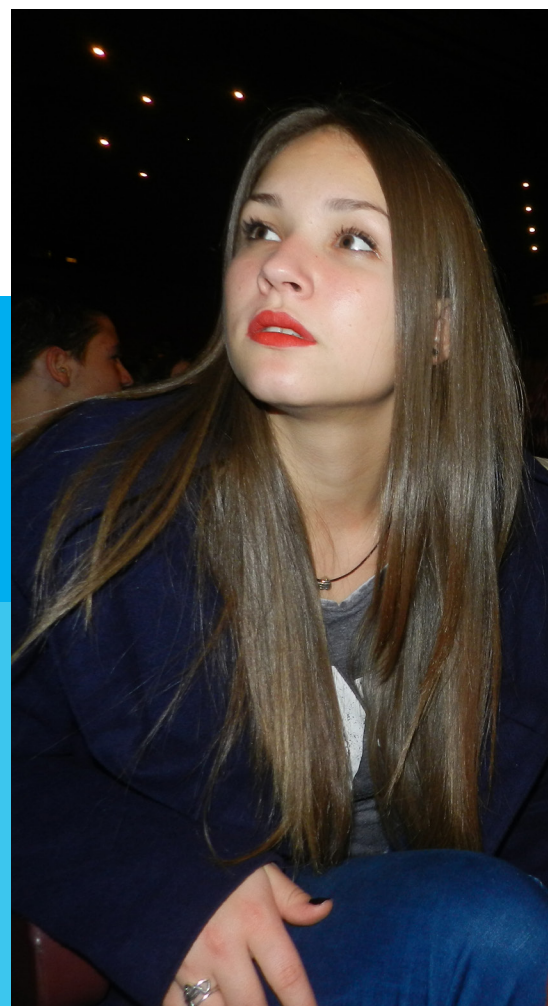
литерарно стваралаштво ученика од прве до четврте године. Кроз радове је провејавала зрелост и озбиљни ставови о понашању човека у 21. веку, о томе зашто носимо маске, да ли су оне потребне или можда неопходне и да ли је живот са њима лакши. После прочитаних радова ученици, а и васпитачи имали су потребу, а пружена им је и могућност да коментаришу и дискутују на задату тему. Комплетан утисак вечери је да су љубитељи

литерарног стваралаштва уживали. Изузетан допринос кроз своје радове на ову тему дали су следећи ученици:
Катарина Добрић- друга година Медицинске школе
Милена Дучић- четврта година Зуботехничке школе
Анђелија Поповић- трећа година Геодетске школе
Милан Станковић- четврта година Железничке школе
Александра Рајковић- прва година Железничке школе

Душан Павловић- трећа година Зуботехничке школе
Сара Милојевић- трећа година Медицинске школе
Дијана Милосављевић- трећа година Медицинске школе
Николета Љубичић- трећи година Економске школе
Ивана Пауљескић- четврта година Архитектонске школе
Тамара Чукановић- друга година Филолошке гимназије.

Фолклорни
ансамбл Дома
ученика СЖШ

Дружење

Наш дом је ове године угостио ученике и васпитаче из Свилајнца, Краљева, Сомбора и Котора. У петак 14-ог новембра дочекали смо и сместили у наш дом 156 гостију. На овој размени, не само да смо се дружили, већ смо чули а и видели како друге домске заједнице функционишу, а исте вечери у Академији 28 организовали културно-забавни програм у коме су учествовали како гости тако и таленти нашег дома и том приликом показали умеће у различитим областима: глуми, песми и игри. Одушевљена публика је уживала у програму. Сви заједно и на истом месту. Понекад се чини да су сви ученици „наши“ а оно и јесу само што су из различитих крајева.

Наредног јутра чланови туристичке секције са незамењивом васпитачицом Љиљаном Вулин су госте повели у град како би га боље упознали. Том приликом видели су просторије Народне скупштине, разгледали уже језгро града и наравно Калемегданску тврђаву. Нико се није уморио од пешачења или бар то није показивао. Док су једни имали директан сусрет са знаменитостима престонице други су се у просторијама дома такмичили у шаху, стоном тенису и кошарци. Победник је вероватно био неко, али до те мере он није био важан колико су били важни само учешће и игра.

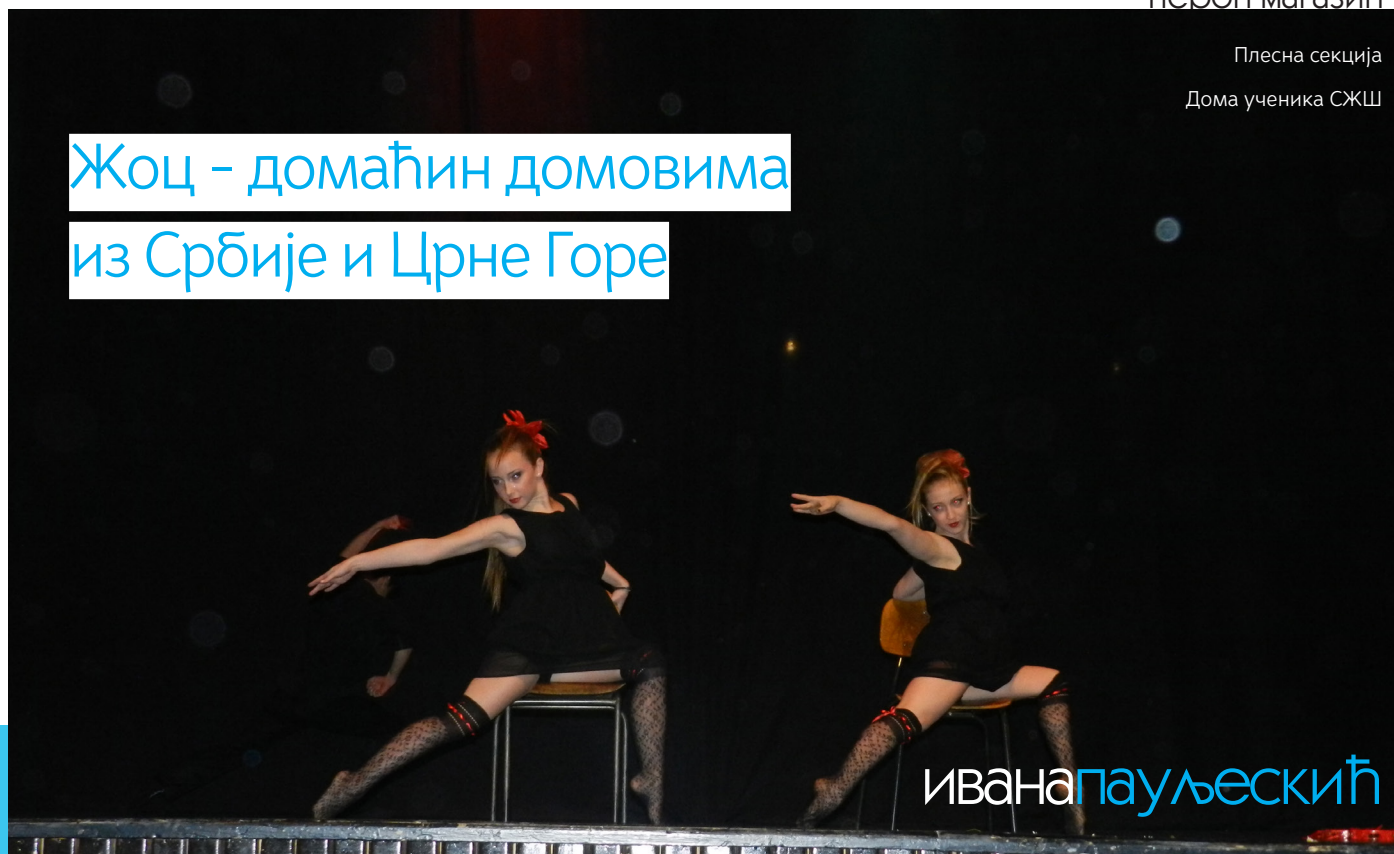
У поподневним сатима уследило је заједничко крстарење Дунавом и Савом. Некима је ово прво

Плесна секција

Дома ученика СЖШ

Жоц - домаћин домовима из Србије и Црне Горе

ивана пауљескић

У недељу ујутро испратили смо госте, пожелели им срећан пут и поновну добродошлицу.

Драмска секција
Дома ученика СЖШ

крстарење и доживљај првог призора Белог града са воде. Присетили смо се дела историје и још једном чули да је Земун заједно са Београдом један од најстаријих европских градова. Убрзо по повратку у дом уследила је журка за све у клубу дома. Све је оживело, расположење као ретко када. Проширена су познанства и учвршћена нова пријатељства. Али све што је лепо кратко траје. И ово дружење које ће се дуго памтити то потврђује. У недељу ујутро испратили смо госте, пожелели им срећан пут и поновну добродошлицу. Утисци су нам у срцима.

ЗУМБА

НИКОЛЕТА ЉУБИЧИЋ

НОВА СЕКЦИЈА

Васпитачица Ивана
Марковић са ученицама

Од ове године у нашем дому ради нова секција зумба плес. Разговарали смо са васпитачицом Иваном Марковић која води ову секцију и замолили је да нам исприча како је дошла на идеју да зумба заживи у нашем дому.

И.М. - Пошто и сама идем на часове зумбе сматрала сам да би та активност пријала и била од користи нашим ученицима.

Шта је у ствари зумба?

-Зумба је врста плеса која садржи кораке и ритмове из појединих латино-америчких плесова као што су: салса, хип-хоп, ча-ча, трбушни плес, регетон, меренге, самба... заједно са елементима аеробика.

Како је настала зумба?

Креатор Зумбе је инструктор Алберто Бето Перез, пореклом из Колумбије. Зумба је настала савим спонтано- средином деведесетих, када је Бето креирао нову верзију денс фитнеса , где је музика била главни покретач уместо класичног аеробика који укључује многобројна понављања. Након тога, уоквирио је програм вежбања са тачно одређеним правилима и принципима , започевши велику револуцију у свету фитнеса.

Како изгледа један час зумбе?

Час зумбе обично траје 55 минута. Започиње загревањем где се користе основни кораци из различитих плесова. Затим

слиди кардио део током којег се постепено, различитим комбинацијама основних корака и ритмова, подиже интензитет вежбања те се прелази из једне врсте плеса у другу. Након тога слиди cool down (смиривање интензитета) и на крају истезање.

На који начин зумба обликује наше тело?

Зумба фитнес , као врло динамичан тренинг активира цело тело , при чему се оквирно троши од 300 до 500 калорија. Зумба позитивно утиче на кардио-васкуларни и кардио-респираторни систем. Комбинујући брзе и споре ритмове са популарном музиком

Зумба фитнес , као врло динамичан тренинг активира цело тело , при чему се оквирно троши од 300 до 500 калорија

Зумба

различитих жанрова овим начином вежбања смањује се поткожно масно ткиво, јача се мускулатура, побољшава координација покрета, али и расположење особе. Намењена је свим старосним добима без обзира на плесно искуство, кондицију и пол. Атмосфера на тренингу је весела и забавна, што ученицима ствара жељу да долазе редовно, а то је један од предуслова за постизање жељених резултата.

На који начин зумба утиче на наше расположење?

Зумба подиже расположење и на тај начин смањује стрес. Током тренинга луче се такозвани

хормони среће (серотонин и ендорфин), па се на тај начин вежбачи осећају задовољно и срећно. Зумба фитнес је дефинитивно најјачи антистрес програм који доводи комплетни телесно-ментални систем у баланс. Зато мислим да је зумба права активност за наше ученике.

Чули смо да је велики одзив ученика?

-Да, ученици су се у великом броју пријавили и долазе да вежбају.

Да ли је потребна нека претходна припрема за ову активност?

-Није потребна никаква

припрема, нити предзнање. Потребно је само да се редовно долази на секцију која се одржава средом увече од 20-21h.

Чули смо да је атмосфера кул?!

-На тренингу је увек весело и живо, ученици су врло активни и не посустају. Чак и они који никада раније нису вежбали показали су се као одлични играчи.

Креатор Зумбе је инструктор Алберто Бето Перез, пореклом из Колумбије

када би људи скинули маске

милена **д**учић

И моје лице је такво, хладно,
бледо, као да у мени нема
живота, а има, још како

Лепа моја маско, када те ставим, осећам се префињено,
као старе процеланске лутке којима сам се увек дивила,
нежно бело лице са мало руменила.. Никада нисам
знала да ли се смеје, плаче, размишља...

И моје лице је такво, хладно, бледо, као да у мени
нема живота, а има, још како. Стотине емоција у једном
дану уздрма моје слабо тело, очи су ми пуне суза,
вређаш ме, али твоје оштрице маме осмех мом лицу,
гласно смејем се. Тиме зариваш мач све дубље, не
посустајем, ти одустајеш. Затворим се међу зидине свога
очаја и лечим се.

Искрен осмех? Сваки је такав, само онај који растужује
ја кријем? Што? Чувам га, од тебе, од себе. Ид тебе зато
што си љубоморан, а све би учинио да уклешеш тугу,
боре на мом младом лицу, а од себе га чувам зато што
је срећа потрошан материјал, схватићеш када еј будеш
заиста имао.

Покушала сам да је скинем, али као да је срасла, као да
се утопила у моју кожу. Забринула сам се, о, па могу лагати
друге, а зар и себе? Ех, лудице, након, мени скоро вечних
минута, схватих да немам је. Затвори очи, реци ми шта
видиш? То сам ја, питање је каква сам у раму сопственог
портрета окачена на зиду твог безличја. То је твоја маска,
није моја и налази се баш ту на твојим очима.

Уствари, када мало боље
размислим, тај неко други сам
ја

Скидам веш са себе. Потпуно гола стојим пред
огледалом. Ћутим. Ледени прсти ми додирују врат.
Немоћна сам. Плашим се да ћу видети оно што
желим да видим, а не оно што заправо јесам.

Огледало ствара уметничка дела, а уметност
свако доживљава на свој начин. Скинула сам све
са себе. И капљицу зноја сам склонила са чела. У
овој просторији сам само ја. Са собом. Без маске.
Без костима који ми је срастао са кожом и због
којег сам једва дисала и ходала по земљи. Иако
сам све скинула са себе осећам нечије присуство.
Не мислим на своју сенку. Неко је на мени. Нисам
своја. Ова кожа није моја. Кројена је за неког другог.
Уствари, када мало боље размислим, тај неко други
сам ја. Моју кожу су сашила туђа мишљења. Туђи
коментари. Њихов подли осмех и ругања. Њихови
прсти су редовно били уперени у моје лице.

катарина **д**обрић

сањадамњановић

Откад сам прочитала Костићеву песму, имала сам јаку жељу да видим ту божанствену грађевину. Готово да ми је застао дах када сам је угледала и ушла унутра.

волим живот

ВОЛИМ ПУТОВАЊА

Волим живот. Волим путовања јер кроз њих упознајем живот. Упознајемо културу, људе, себе. Сазнавши да ћемо на екскурзију ићи у Италију, Словенију и Аустрију, мојој срећи није било краја. Све нестрпљивије сам ишчекивала тај дан када ћемо спаковати ствари и заједно обићи те државе. Сместили смо се у аутобус. Било је јако рано, али смо били весели и насмејани. Кренули смо. Изашавши из Београда већ смо почели да смишљамо планове и говоримо о томе шта ћемо радити, где ћемо ићи.

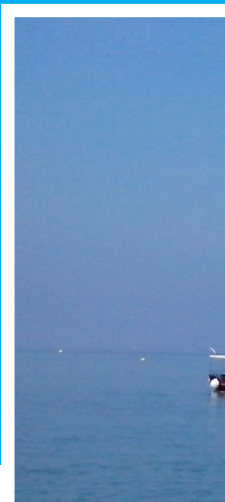
Место у којем смо прво одсели је Лидо ди Езоло у Италији, диван градић надомак Јадранског мора. Били смо јако уморни и исцрпљени од пута, али нас то није спречило да упознамо лепоту овог градића. Неколико нас се окупало и отишли

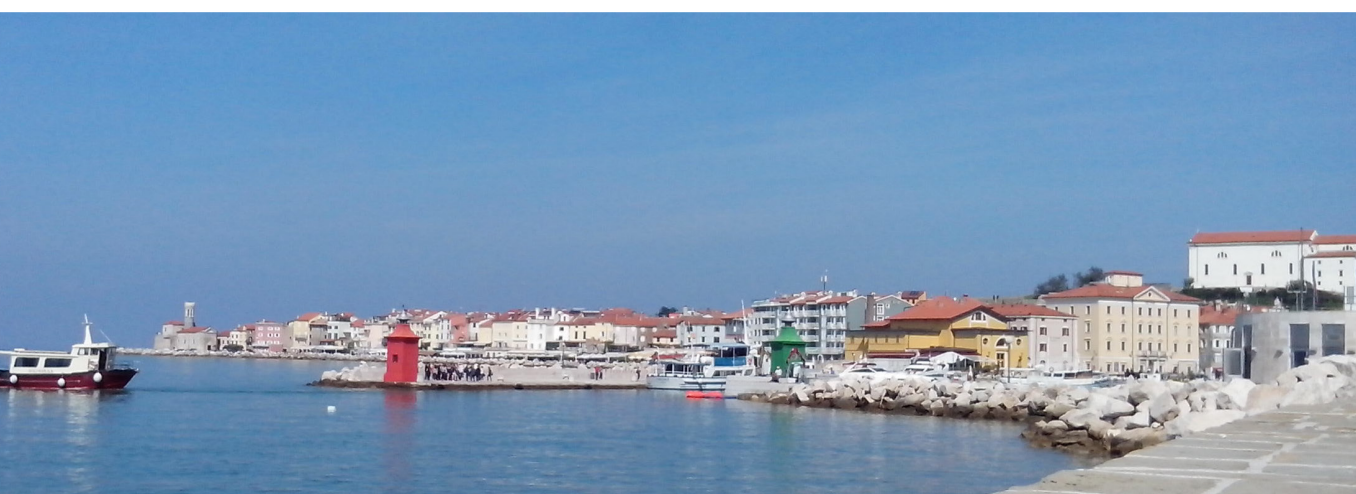
смо на плажу. Осећај је био изванредан. Напољу није било топло, свега двадесет степени. Таласи су нас заплускивали, а онда је почела и киша да пада што је наравно употпунило доживљај док нису дошли професори и позвали нас да се вратимо у хотел. Увече смо отишли у један од познатијих ресторана и пробали праву италијанску пизу.

Следећег јутра смо већ били спремни за нове изазове – уследила је Венеција. До Венеције смо се возили бродом, пловивши на отвореном мору. Када смо стигли у овај јединствени град на води, саслушали смо водича и кренули у обилазак. Обишли смо Мост љубави, Мост смрти, цркву Св. Марка, најмању улицу на свету и још пуно тога. Све је то било задивљујуће, али оно што је оставило највећи утисак на мене

јесте црква Santa Maria della Salute. Откад сам прочитала Костићеву песму, имала сам јаку жељу да видим ту божанствену грађевину. Готово да ми је застао дах када сам је угледала и ушла унутра. Чини ми се да је још лепша него што сам је замишљала.

Сутрадан је била предвиђена Словенија. Прво смо отишли у град Порторож где смо видели највећу луку. Шетајући плажом видели смо и неке од најлукузнијих хотела. Било је много туриста. Плажа је била посута ситним камењем, а вода бистра. Многи га пореде са Венецијом. Нисмо се дуго задржали и већ смо морали да напустимо ову лепоту. Отишли смо у Пиран који није био ништа мање леп од претходног града. Када смо стигли, застали смо на необично великом тргу који је попљочан и окружен знаменитим

грађевинама. Потом смо кренули даље. Попели смо се на торањ с ког смо могли видети већи део града с једне стране, и море са друге. Наставили смо шетњу дуж обале. Пажњу нам је привукло камење. Сваки каменчић је отприлике имао свој облик и значење. Било је занимљиво посматрати дно мора са те висине. Шетали смо тако и залазили у улице, сокаке у жељи да упознамо њихов стил, језик и културу.

Нисмо ни наслутили докле ћемо стићи. Кад оно, ево је Постојбинска јама. С обзиром да је све време било топло, ми нисмо били прикладно обучени за одлазак у пећину. Било нам је јако хладно док смо је обилазили, али смо ипак лакше превазишли хладноћу одушевљени необичним призором. Један део пећине смо

обишли туристичким возићем. Са свих страна вирили су сталактити и сталагмити. Када смо изашли обасјало нас је сунце и брзо смо се загрејали.

Следећег јутра смо отишли у Клагенфурт у Аустрији. Одлазак у тржни центар – City Arkaden – нас је све обрадовао. Имали смо неколико сати слободног које смо искористили за куповину. Били смо јако уморни и вратили смо се у хотел. Почели смо да се спремамо за журку. Трчкарали смо на све стране, помагали једни другима, шминкали се, позајмљивали ствари... На журки смо се јако лепо забавили.

Преостао нам је још обилазак главног града, Љубљане и дворца Оточец. Био је кишан дан. Шетали

смо градом и наишли на мост на којем су закачени катанци – вечне љубави-. Нисмо се дуго задржали и већ смо кренули даље, у дворца Оточец који је био као из бајке. Он је сада луксузан хотел у којем се одржавају отмена венчања. Због лошег времена смо се убрзо вратили у аутобус и наставили до Београда.

Многе су чекали родитељи, браћа, а нас су сачекали другари из дома. Помогли су нам да понесемо ствари, а успут смо препричавали догађаје са екскурзије које су они одушевљено слушали. Када сам стигла до своје собе наставила сам разговор са својим цимеркама до раних јутарњих сати. Било је то дивно искуство које се не заборавља.

кад би људи скинули маске

тамара чукановић

Само храбри проналазе пут
до свог лица

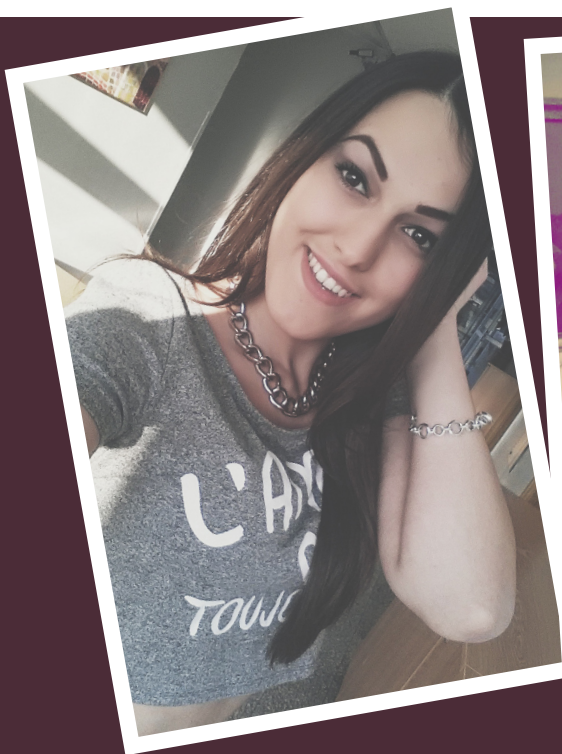
Кад би људи скинули маске, шта би од њих остало? Када би свукли костиме, почупали перике, испрали шминку и одбацили глуму, шта би од њих остало?

Ти корачаш. Корачаш некад тихо, некад безбрижно, оштро, несигурно, успорено. Али корачаш. Између зидова, у процепу, заједно са осталима твоје врсте, само тражиш оно што ти користи, оно што чини да се боље осећаш. Свако тражи лек за своју болест, свако је притајени болесник и самопрозвани лекар. Свакога дана ступаш на тржиште, носећи одговарајућу гардеробу који други оцењују- он је пропалица, она је професор, он је наркоман, она је лака жена.. А касније нас убеђују да одело не чини човека. Саткао си га да би прикрио голотињу. Своју истину. Одећа је ниво. Успех. Површински слој. Први штит од света. Она привлачи, али она и одбија. Твоја друга кожа. Продај душу и тело, накити се, ионако је битна само амбалажа, никога више и није брига какве отрове унутра сипају само док је привлачног изгледа. Сакати и преобликуј се, укалупљуј у норму дегенерисаног друштва, буди леп и добар на утврђен начин, постани клон и ето ти, твоје парче раја. Буди срећан. Твојим путем сви иду, читаво једно крдо. Не мари што је свет кланица, а ти жртвено јагње. Барем не умиреш сам. Нема горе ствари од самоће, је л да? Постани било ко, било шта, само да не останеш препуштен себи. Ти хрлиш групи, ти нападаш и грешеш у покушају да се докопаш своје маске. Стало ти је да се водиш као члан нечега, неке странке, навијачке групе, стало ти је да носиш жиг, да цео свет зна ко си и коме припадаш, да имаш разлога зашто живиш, а покаткад и зашто убијаш. Ипак, као појединац, ти не заслужујеш презир јер се у теби трза измучена душа, стишњена костимом и прогоњена страхом. Али у чопору, ти више ниси ти. Онда си само још једно лице у гомили, изобличен и ускраћен за карактер, пиун на шаховској табли, топовско месо, само лутка обешена о конце која гази зарад -вишег циља- који је виши само зато што припада човеку који је на вишем положају од тебе. Тако се ти бориш против самоће. То је твој начин. Маскирање слабости у виду осећаја моћи гомиле. Још један слој шминке. Од свих људи, најтеже подносиш себе стога и бежиш њима, да би заборавио ко си ти заправо, колико си слаб и беспомоћан. Треба ти уточиште, мораш да се сакријеш. Понекад ћеш заједно са својим чопором изаћи и тражити да будеш слободан. Слободан на толико начина. Слободан да мислиш, одлучујеш,

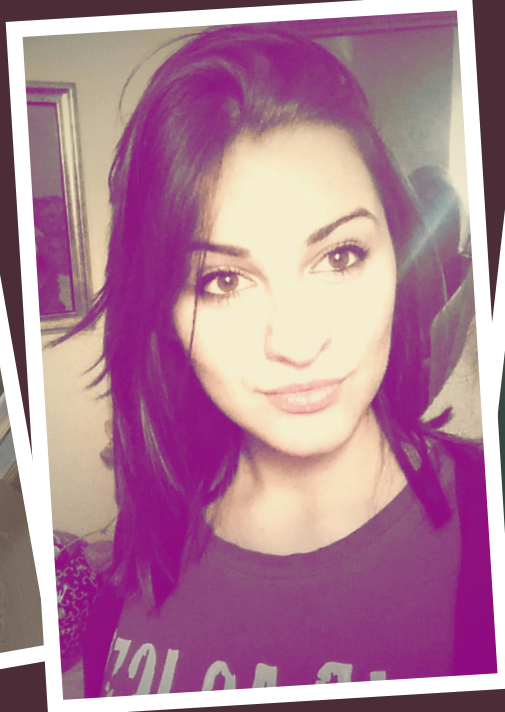
живиш... Али заборављаш да си слободан само када немаш шта да изгубиш, а ти си се добровољно ујармио и савио до земље само да би био прихваћен. Како онда можеш тражити слободу, када волиш ропство? Слобода је претешка за роба који љуби своје окове. Ти славиш оне који те покорављају. Лакше је да прихватиш своју ништавну улогу и да је одиграш до краја. Добио си заставу, крст и грб, објашњено ти је ко је бог, а ко је ђаво, речено ти је где је граница између добра и зла, ко ти је брат, а ко душманин и све што треба да учиниш јесте да кажеш -да- овом свету, придружиш им се кад их већ не можеш победити и надаш се мирном животу и дубокој старости иако није битно колико дана има твој живот, већ колико живота има у твојим данима. Али не, све што теби треба је мало хране за его, климање главом и одобравање већине која ти говори да си добар човек и узоран грађанин. Спознаја стечена од других да све чиниш како треба јер сам никад ниси умео да одлучујеш. Увек је то радио неко уместо тебе. Али шта би ти знао о томе када си само глумац, вешалица карактера и не служиш ничему до подражавању мртвих слова са папира кодекса о томе како треба живети. Жалосно, чак ни слова нису твоја.

Кад би одбацили маске и улоге, шта нам остаје? Истина. Истина коју ретки поднесу и прихвате, истина са којом сви зазиру да се ухвате у коштац. Они који су успели да дођу до ње знају да има горих ствари од самоће и одбачености, али док се то схвати обично прођу деценије, а онда је прекасно. Ништа није горе неко када знаш да је прекасно да било шта промениш јер си срастао са маском, скаменила се на теби. Тек онда разумеш да се терета очекивања никада нећеш ослободити и постанеш незадовољан. Онда то прихватиш. Или се убијеш. Или заувек престанеш да покушаваш открити истину. Али не брини, већина никада и не стиге до те фазе. Већина никада ни не схвати да смо сви ми заједно сами, да смо у најважнијим тренуцима у животу сами, баш као и када умиремо, да очајно трчимо једни другима само да би угушили тај осећај самоће и тишине јер тада, и само тада, можемо да се суочимо са собом. Само храбри проналазе пут до свог лица, а најјачи га прихватају. Осталима преостају маске. Човек без маске, ослобођен човек је редак, али знаћеш да је то он када га сретнеш. Он исијава мир и истину, а људи под маском га не могу сломити. Стога мрзим људе, али волим човека.

Селфи - Selfie

ана

александра

валентина и
НИКОЛА

СЕЛФИ, реч која се свакодневно користи, за оне који не знају њено значење ево објашњења. „Селфи“ је дефинисана као фотографија аутопортрет, обично направљена смартфоном или веб камером и објављена на друштвеним медијама. Први селфи направљен је 1839. Године, Роберт Комелиус амерички пионир у фотографији. Данас је селфи веома популаран међу младима, у просеку према истраживањима Oksford dictionaries дневно се направи око 17000 селфија. Било да је то у парку, школи, аутобусу, продавници, важно је да се направи што боља фотографија. Психолози сматрају да млади праве

селфи фотографије јер постоји несигурност у њихове личности. Такође популарно међу младима су и лајкови. Лајк се дефинише као када нешто желимо да означимо да нам се свиђа на фејсбук или инстаграм профилима. Што боља фотографија, то више лајкова, и тако постанеш веома препознатљив у друштву, за добру селфи фотографију потребно је доста вежбе на пример када је математика досадна телефон у руке и један селфи (мада вам препоручујем да вежбате математику, можда ћете добити лајк од ваше симпатије, али и један из математике)! Како постоје веома добре селфи фотографије тако су ту и неизбежне траги

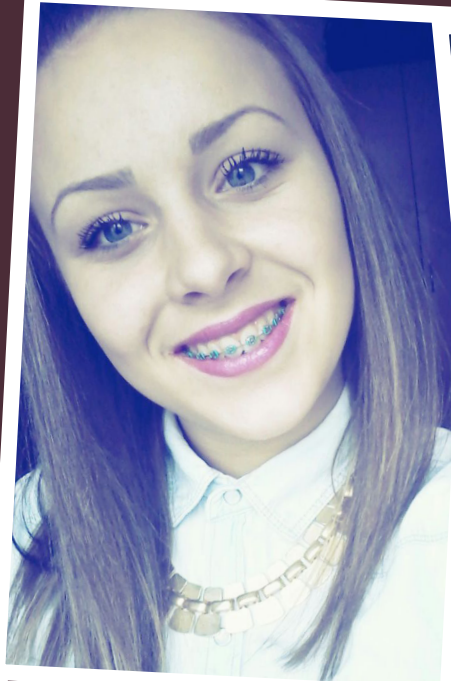
комичне фотографије! Најновији изум јесте штап помоћу којег се праве селфи фотографије. Селфију нису могли да одоле ни познати, било да су то фотографије са наступа, важних састанака, пословних вечера... Чак и код најскромнијих људи селфи изазива право цветање нарцизма. Ако се остатку света не свиди оно што имају да виде резултати могу бити врло болни...

Да ли ви објављујете селфије?

дијана милосављевић

бојана

марица

дора

Чланови литерарне секције су обрадовани...

Чланови литерарне секције су обрадовани, а истовремено и почаствовани позивом да учествују на фестивалу љубавне поезије који је организовао дом ученика средњих школа из Сомбора

Послали смо два рада нашег ученика Душана Павловића, две песме по нашем избору: "Успаванка за Сању" и "Песма о њој".

Конкурс је завршен 10. октобра и убрзо сазнајемо да су радови нашег Душана ушли у ужи избор и да ће бити штампани у зборнику радова.

Свечана додела зборника награђених радова организована је 24. 10. 2014. у просторијама ученичког дома уз пригодан програм.

Нажалост нисмо могли да отпутујемо, али зборник је до нас стигао.

Душан је рођен 11.4.1997. године у Лозници. Живео је у Доњој Борини до 2012, када је прешао у Београд и уписао Зуботехничку школу, те наставио да тренира кошарку. Ученик је III-4 одељења Зуботехничке школе, на смеру зубни техничар.

Тренирао је фудбал у нижим разредима основне школе. Спортски и авантуристички дух му никада нису давали мира, те почиње да пише поезију коју најпре чува само за себе, све док једног дана на часу није прочитао своју песму Мута Дирка за коју је освојио друго место на литерарном конкурс Песнички поздрав пролећу у Лозници.

Крајем 2013. године почиње да пише своју прву песничку збирку. Одрастао је у спортској породици, те је спорт одувек била његова страст, али је поетски дух преовладао и он му помаже у STAND UP и SIT DOWN наступима којима забавља првенствено себе, а потом и своје окружење.

Безуспешно је покушавао да свира гитару, у чему је био самоук, али је једино био истрајан у намери да буде и остане песник, јавно или тајно. Воли да чита поезију савремених и класичних песника и нада се да ће једног дана његову поезију читати све генерације.

Успавањка за Сању

Можда Сања спава сад, али кад-
тад

Пронаћи ћу враћа од снова тих.

Ледена вода с` њеног балкона,

Тојла је ако је проси она.

Сиваћу јој најлепши ситих.

Ноћима због тебе не могу
спавати,

И кад заспим, знам, тебе ћу
сањати.

Узалуд звезде бројим.

И јачно у ноћ пожељу ти
лаку ноћ,

С` тамбурашима под прозором
твојим.

Лаку ноћ, желим ти, Сања!

Тамбураши, тише мало!

Она мора сад` да сања.

Да ли је ико од вас сањао?

Лаку ноћ, Сања, лаку ноћ.

Сад` морам поћи,

Не знам куда без тебе

У овој хладној ноћи...

Лаку ноћ!

Песма о њој

Победио сам и овај бој.

Време лежи као да је полудео
сад.

Није мој савезник,

Вероватно ћу изгубити рат.

Али ово је песма о њој.

Меци игу ка мени, формирају
рој.

Она поца црним очима,

Казаљка се ка смрти клима.

Ово је последњи пољег ка
њој.

Победио сам и овај бој.

Ти се поново гуриш,

Коса ти креће у последњи
јуриш.

Избегао сам међака рој

У ситуацији чудесној.

Написана је песма о њој.

ДУШАН

ПАВЛОВИЋ

КРИСТИНА СУВАЈАЦ

Волела бих да си ту, да те загрлим, пољубим, да причамо као некада и да поново видим оне искрице у твојим очима, али ниси и никада можда више нећеш ни бити.

Сат откуцава дванаест сати. Мрак и тишина. Сви спавају осим мене која у овим касним сатима покушава да стави осећања на папир, да поделим са неким оно што ме тишти већ годинама. Покушавам, али безуспешно, бојећи се да ни овај папир тај бол неће издржати, да ни ова оловка у мојој руци нема толико снаге да исцрта све оно што осећам. Волела бих да си ту, да те загрлим, пољубим, да причамо као некада и да поново видим оне искрице у твојим очима, али ниси и никада можда више нећеш ни бити. Не могу из сећања да избришем

дан када смо тата, мама, ти, твоја жена, твоја тек рођена ћеркица Дуња и ја отишли на аеродром. Тада сам последњи пут осетила твој нежни пољубац на мојим образима и када си ми шапнуо на уво речи: „ВОЛИМ ТЕ БЕКИЋ И ЧУВАЈ МИ СЕ!“ Све се тако брзо одиграло, чекирали сте карте, убацили ствари и кренули. Нисам стигла ни да се поздравим са тобом како доликује, да ти пожелим срећу и изљубим. Једино зашта сам тада имала снаге је да ти благо махнем и спустим поглед, не желећи да ме видиш уплакану. Отишли сте у Канаду. И тек тада

сам схватила да се ниси шалио ни када си рекао да одлазиш, ни сада када си отишао у потрази за бољим животом, за бољим сутра за тебе и твоју породицу. Обећао си да ћеш се вратити по мене када за то буде било прилике. Али ево већ три године од тебе ни трага ни гласа. Сама сам и бринем се о нашим. Ниси свестан колико нам недостајеш! Не знаш да од када си отишао се све променило. Мајка сваким даном има све веће подочњаке од непроспаваних ноћи проведених мислећи на тебе, али их вешто прикрива пред мном,

А кажу да време лечи све

ФОТОГРАФИЈА - DREAMSTIME

“

Нисам знала да са твојим
одласком одлази и пола
мене, и да је много већа
раздаљина од срце
до срца, него она на
географској карти .

не желећи да ме и она додатно
забрињава. Каже да су ми довољне
муке око факултета. А да, нисам ти
рекла, уписала сам фармацију, знам
да си ти то желео од мене. Сећам
се када смо као клинци правили
нашу апотеку, позајмљујући кутије
за лекове од баке и деке, а они би се
стално љутили и говорили како то
није за малу децу. Ево сада сам већ
четврта година на Фармацеутском
факултету и полако приводим
крају. Просек ми је 9,5, знам да
би се поносио са мном да си ту. А
да, заборавила сам да ти кажем за
оца, ма није више Драга оно што
је био, уполовачио се, знам да га
твој одлазак изједа. Надам се да
су твоји циљеви остварени, да си
успео и да упола мислиш на мене
као што ја мислим на тебе. Надам
се да су Цара и Дуња добро и да је
мали слаткиш већ проходао и да

није заборавила своју тетку која је
највише воли. Ето, пробала сам да
искажем све, али веруј ми да то није
ни пола онога што сам хтела да ти
кажем. Нисам знала да са твојим
одласком одлази и пола мене, и да
је много већа раздаљина од срце до
срца, него она на географској карти.
Ех, кажу људи да време лечи све,
лажу, мени је временом све теже
и теже. Овде престајем да пишем,
немам више снаге, рука ми дрхти, а
низ образ ми кануше прве сузице.
Сат откуцава три сата. Одлазим да
спавам. Волим те најдражи МОЈ
БАТО. Заувек у срцу.

П.С. Јована нам се удала и добила
малог Јована, ниси био ту са нама
да заједно поделимо срећу, али си
и тада као и сада био у мислима са
нама.

посвећено Марку

ЗАНИМЉИВИ ПСИХОЛОШКИ ЕКСПЕРИМЕНТИ

Још од давнина психолози покушавају да продру у тајне људског ума. Зашто не помогнемо особи у невољи када смо окружени другим људима? Зашто бирамо погрешне одговоре када су их сви око нас одабрали? То су само нека од питања која су мучила психологе те су се одлучили да изведу следеће експерименте и покушају да одгонетну мистерију људског понашања.

Експеримент несталог детета

Људи често не примећују шта се дешава у њиховом окружењу и ово понашање се ставило на тест и у експерименту несталог детета.

На врата прометне продавнице постављен је летак са информацијама и сликом несталог детета. Неки га једноставно нису ни приметили, док су други овлаш погледали и наставили даље. У експерименту нико од пролазника није приметио да дете стоји одмах испод летка! Овај експеримент је потврдио да супротно од општеприхваћеног мишљења ипак нисмо свесни своје околине.

Познати виолиниста у подземној железници

Светски познати виолиниста Јошуа Бел одлучио је да на један дан глуми уличног свирача у једној подземној

железници у Вашингтону како би видео колико људи ће застати да слуша његову музику. Упркос чињеници да је свирао на 3.500.000 долара вредној, ручно прављеној виолини и да је управо распродао концерт у Бостону где је просечна цена улазнице око 100 долара, врло мало људи је застало да га бесплатно слуша. Овај психолошки експеримент се десио 12. јануара 2007. године и трајао је 45 минута за које је Јошуа зарадио свега 32 долара и готово нимало пажње.

"Robbers' Cave" експеримент

Ова студија је класичан пример предрасуда и решавања сукоба. 22 дечака у старости од 11 година насумично су подељена у две групе и одведена у летњи камп Robbers' Cave, Оклахома. Групе су биле смештене у одвојеним кабинама и нису међусобно знали једни за друге недељу дана.

Док нису знали једни за друге, дечаци су се спријатељили и везали унутар своје групе, а када су се суочили са другом групом, почели су показивати знакове вербалног злостављања. Експеримент је имао за циљ да повећа интензитет сукоба између група па су истраживачи припремили и низ активности у којима су се дечаци такмичили. Након свега тога, групе су биле толико непријатељски настројене

једне према другима да су чак одбили и да једу у истој просторији.

Завршна фаза експеримента требало је да претвори супарничке екипе у један тим, да их спријатељи. Забавне активности, као што су гледање филмова и пливање нису успела ујединити две групе. Након тога, истраживачи су поставили препреку коју су дечаци могли да реше само и једино уколико буду радили заједно. На крају, они су пристали да се возе кући у истом аутобусу, показујући да се сукоб може решити и да се предрасуде могу превазићи уколико је сарадња обострана, те да је толеранција кључ успеха.

КАД
БИ

ЗАШТО НЕ ПОМОГНЕМО ОСОБИ У НЕВОЉИ А СМО ОКРУЖЕНИ ДРУГИМ ЉУДИМА? ЗАШТО РАМО ПОГРЕШНЕ ОДГОВОРЕ КАДА СУ ИХ СВИ ОКО НАС ОДАБРАЛИ?

Пиано степенице

Психолошки експеримент који је имао за намеру доказати да се навике људи могу променити тако што се свакодневне, досадне активности уведе мало забаве показао се јако успешним.

2009. године тим стручњака је преко ноћи претворио степенице у једној подземној железници у Шведској у потпуно функционалан клавир. Сваки пут када би пролазник стао на одређени степен, он би свирао ту ноту. Тај дан, 66% више људи је одабрало пиано степенице од класичних покретних које већина **користи**.

Ашова парадигма

У овом експерименту се покаже једна линија, а онда се испитаници замоле да исту упореде са још три линије и одаберу идентичну.

Чини се једноставним, зар не? Ипак, већина испитаника покаже погрешну линију јер је соба испуњена глумцима који планирано дају погрешан одговор. Резултат је показао да ће се људи инстинктивно прилагодити гомили која их окружује уместо да дају своје мишљење. Чак 80% људи се одлучи за погрешну линију!

Апатија посматрача или ефекат посматрача

У случају нужде, већина људи вероватно жели да буде у прометном подручју како би осигурали да ће добити помоћ. Супротно популарном мишљењу, бити окружен људима ништа не гарантује да ће вам било ко притрчати у помоћ.

Психолошки феномен који се назива апатија посматрача наводи да су веће шансе да људи неке помоћу уколико у близини нема никог или има јако мало људи. Ако се у близини налази више људи, обично се мисли да ће неко други већ стати и указати помоћ уместо нас. Научници ово понашање називају дифузија одговорности.

Утицај посматрача недавно је тестиран на прометној улици у Лондону. Резултати су показали да социјални статус игра улогу у томе да ли ће особа примити помоћ или не, иако већина људи само настави својим путем без заустављања.

Неки психолози тврде да је за овакву појаву одговорна пристојност, која у већини западних култура налаже да је непримерно да се буљи у друге људе у јавности. Као резултат тога, у великим групама, пролазници се труде да не гледају превише окол и не обраћају пажњу на људе око себе због чега је мања шанса да ће приметити човека у невољи.

У чекаоници

катарина добрић

Док сам устајала приметила сам зраке заборављеног Сунца кроз прозор на дну ходника.

Дан је био кишан и суморан, један од оних када се питате да ли ће Сунце икада поново засјати, а ако још томе додате болове у сваком делу тела, заиста ништа обећавајуће ту није деловало. Корачам ка улазу дома здравља, док у глави већ самој себи упућујем ирониичне опаске о томе да ли ће ми тамо неко заиста помоћи и да ли је требало лепо да лежим код куће, пијем чај и уживам у облогама са ракијом по старом добром рецепту моје бабе. Шта је ту је, ту сам, улазим у чекаоницу која је наравно пуна, као и батерија у мом телефону, на сву срећу. Осећам на себи погледе који ме верно прате док стављам књижицу и пазе да не ускочим преко реда. Тренутак непријатности је прошао, седим на клупи и постајем једна од њих. Чекамо... Махиално узимам телефон,

отворим једну од друштвених мрежа и крећем да листам. Убрзо осећам да ме од екрана глава још више боли. Нервозно враћам телефон у џеп и настављам да зурим у празно као и већина. Починем да размишљам о неким стварима на које су ме увек овакве установе асоцирале. Живот, болест, породица, умирање, рађање... Право је чудо то колико човек почиње да примећује људе и ствари око себе када у рукама не држи модерно средство комуникације. Са леве стране, на пола метра од мене сиди девојчица очигледно са температуром, судећи по томе колико јој мама често додирује руке и љуби је у чело. Када би се то претворило у енергију парирало би једној великој хидро електрани. Наспрам мене човек у позним годинама, са марамицом преко

уста, сам изгубљеног погледа. Каква ли је његова прича нисам могла а да се не запитам. Његове црте лице одавале су неку топлоту, деловао је као неко ко је много тога претурио преко главе, а ипак очувао спокој. Какав контраст помислих. Са једне стране жеље, очекивања а са друге добар део пређеног животног пута, успомене, жеља за неоствареним. У ћошку чекаонице жена са бледим дететом. Рекла бих да је у другом стању.

Дуго сам још остала тако замишљена, нисам ни приметила колико је времена прошло кад зачух своје име и презиме. Док сам устајала приметила сам зраке заборављеног Сунца кроз прозор на дну ходника. Увек дође Сунце, неки га виде, неки не, ваљда то зависи од тога колико се добро загледамо у себе, у друге, у живот.

Маскенбал

Дом ученика средње железничке школе

Здравка Челара 14, Београд

www.domucenika.com

